

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Cdo/83/2024
Identifikačné číslo spisu:	2116206055
Dátum vydania rozhodnutia:	24.06.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Zemková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2116206055.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: X.. Š. K., narodený XX. A. XXXX, J. XXXX/XX, T., zastúpený advokátom JUDr. Jozefom Zámožikom, PhD., Hlavná 31, Trnava, proti žalovanej: Altenova CEE, s. r. o., Landererova 8, Bratislava, IČO: 31 422 802, zastúpená BAJO LEGAL, s.r.o., Landererova 8, Bratislava, IČO: 36 860 581, o zaplatenie 69 456,28 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 16C/76/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/117/2022 z 10. októbra 2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/117/2022 z 10. októbra 2023 z r u š u j e a v e c v r a c i a o d v o l a c i e m u s ú d u n a ď a ľ š i e k o n a n i e .

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 16C/76/2016-292 z 11. júla 2022 rozhodol, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 69 456,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 69 456,28 eur od 12. februára 2016 do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku a priznal žalobcovi voči žalovanej (ďalej aj „žalovaný“) nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Vec právne posúdil podľa § 657 a § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, § 123 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, podľa § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka a podľa čl. 8, § 15 ods. 1, § 149, § 151 ods. 1, § 191 ods. 1, § 255 ods. 1, § 257, § 262 ods. 1, § 262 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a zistil, že valné zhromaždenie žalovaného rozhodlo dňa 20. októbra 2009 o vyplatení podielu na zisku žalobcovi, ako spoločníkovi žalovaného, vo výške 129 456,28 eur, keď mu vyplatil 30 000 eur dňa 8. marca 2011 a 30 000 eur dňa 15. novembra 2013, nevyplatil mu zvyšnú časť vo výške 69 456,28 eur. Žalovaná uzatvorila dňa 15. novembra 2013 so spoločnosťou I. zmluvu o financovaní maximálne do výšky 2 300 000 eur s konečným dňom platnosti finančného rámca 31. októbra 2015 a dohodu o podriadenosti dlhu dňa 15. novembra 2013, ktorou sa spoločníci žalovaného zaviazali nepožadovať splatenie svojich pohľadávok voči žalovanému pred splatením všetkých pohľadávok I. tak, aby suma záväzkov spoločníkov voči žalovanému neklesla pod

971 000 eur.

3. Žalovaná ako dlžník uzatvorila so spoločníkmi ako veriteľmi písomné zmluvy o pôžičke, ktorých výška korešponduje s výškou nesplatených pohľadávok spoločníkov na podiel na zisku, a to s A. T. N. N. vo výške 802 344,19 eur a K. N. N. vo výške 99 456,28 eur a so žalobcom, na základe ktorej sa zmluvné strany dohodli, že peňažné prostriedky, ktoré mala žalovaná v držbe z dôvodu nevyplateného podielu na zisku, prenecháva žalobca žalovanej ako pôžičku a žalovaná sa ju zaväzuje vrátiť do 31. decembra 2015, čo korešponduje s dohodou o podriadenosti dlhu, podľa ktorej žalovaná uhradí pohľadávky veriteľov na podiel na zisku až po úhrade svojich záväzkov voči I., splatných do 31. októbra 2015. Žalobca prenechal peňažné prostriedky vo výške predstavujúcej jeho podiel na zisku počas dohodnutej doby (minimálne do splatnosti dlhu voči I.) u žalovaného, čím došlo k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, ktorá korešponduje aj s dohodou o podriadenosti dlhu. Ak by aj žalobca nepreukázal uzatvorenie zmluvy o pôžičke so žalovanou, vznikol mu voči žalovanej dosiaľ neuhradený nárok na zaplatenie podielu na zisku v žalovanej výške.

4. Vznesenú námietku premlčania vyplatenia podielu na zisku žalovanou súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú, lebo v dohode o podriadenosti dlhu sa zmluvné strany dohodli, že táto pohľadávka žalobcu voči žalovanej nebude vyplatená skôr ako jej záväzky voči I. (do 31.10.2015), čím došlo k zmene splatnosti pohľadávky žalobcu. Premlčacia doba je podľa § 397 Obchodného zákonníka štyri roky, a ak by strany sporu predĺžili splatnosť pohľadávky do 31. októbra 2015, uplynula by 31. októbra 2019, teda žaloba podaná 14. marca 2016 a aj doplnenie skutkových tvrdení žalobcu o jeho podiele na zisku žalovanej na pojednávaní 3. októbra 2018 boli zrejme podané pred uplynutím premlčacej doby. Právny názor žalovanej o uplynutí premlčacej doby 15. novembra 2017 je nesprávny, uvedené by nastalo, iba ak by žalovaná uhradila záväzky voči I. hneď v deň uzavretia zmluvy o financovaní dňa 15. novembra 2013, rovnako ako jej uplynutie 1. marca 2016, kedy žalovaná preúčtovala pohľadávku žalobcu z dôvodu premlčania na účet nerozdeleného zisku.

5. Súd prvej inštancie uzavrel, že žaloba je dôvodná, došlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou vo výške 69 456,28 eur, ktoré žalobca dočasne prenechal žalovanej, ktorý tieto peňažné prostriedky držal titulom nevyplateného podielu na zisku a žalovaná sa zaviazala ich žalobcovi vrátiť do 31. decembra 2025. Dodal, že ak by aj žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadom uzatvorenia zmluvy o pôžičke, či už písomnej alebo ústnej, bolo nesporné, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie podielu na zisku presne v žalovanej a dosiaľ žalovanou nezaplatené výške, bolo by potrebné žalobcovi vyhovieť. Nakoľko sa žalovaný so svojím peňažným záväzkom dostal do omeškania, súd ho zaviazal aj na úhradu úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo žalovanej sumy od 12. februára 2016 do zaplatenia a priznal úspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

6. Krajský súd v Trnave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 10. októbra 2023 sp. zn. 24Co/117/2022 rozsudok súdu prvej inštancie (ako vecne správny) potvrdil a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Nevyhovел tak odvolaniu žalovanej, podľa ktorého žalobca neunesol dôkazné bremeno uzatvorenia zmluvy o pôžičke medzi ňou a žalobcom, žalovaná takúto zmluvu nikdy nepodpísala, ani pôžičku neposkytla (bod 6.). Nesúhlasí s úvahou súdu, že je nelogické, ak by nedošlo k podpisu tejto zmluvy, aby sa žalobca domáhal zaplatenia sumy titulom pôžičky, keď mal v tom čase voči žalovanej pohľadávku v rovnakej výške titulom podielu na zisku žalovanej. Súd podrobne vyhodnotil nepodstatné dôkazy nepreukazujúce, že zmluva o pôžičke bola písomne uzatvorená. Nespochybnil vzor zmluvy o pôžičke, ktorý nechal pripraviť, avšak nemal záujem o uzavretie inej než písomnej zmluvy o pôžičke so žalobcom, k čomu nedošlo, ani k poskytnutiu pôžičky. Zákaz vyplatenia podriadených pohľadávok spoločníkom nie je dôkazom o existencii písomnej zmluvy o pôžičke a odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v tejto časti (bod 41. a 42.) je logicky rozporné. Na podporu svojich tvrdení predložil správu spol. O. N. I.W.V. z 29. januára 2021, podľa ktorej nárok žalobcu titulom pôžičky nikdy nebol evidovaný v účtovníctve žalovanej, čo vyplýva aj z ďalších dôkazov. Podľa žalovanej pohľadávka žalobcu by sa mohla transformovať na pôžičku iba písomne uzatvorenou dohodou o privatívnej novácii záväzku.

7. Odvolací súd neprihliadol na námietky o porušení zákonných ustanovení o koncentrácii konania žalobcom a porušil jeho právo na spravodlivý proces tým, že sa odklonil od predbežného záveru na pojednávaní dňa 11. októbra 2016 bez upovedomenia strán a umožnenia im procesne reagovať. Odvolací súd dospel k záveru, že z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva jednostrannosť, ani aplikácia ustanovení právnych predpisov, ktorá by popierala ich účel, podstatu a zmysel, naopak je vyčerpávajúco, správne skutkovo a právne zdôvodnené s uvedením rozhodujúceho skutkového stavu, priebehu konania, stanovísk strán, výsledkov dokazovania a aplikovaných právnych predpisov s uvedením dôvodov vyhovie žalobe zrozumiteľným spôsobom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie dodal, že pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma a súdna prax okrem odovzdania predmetu pôžičky fyzicky alebo bezhotovostným prevodom na účet, pripúšťa aj možnosť, aby peniaze, ktoré už boli dlžníkovi odovzdané z iného dôvodu pred uzavretím zmluvy o pôžičke, a ktoré je dlžník povinný vrátiť, predstavovali naďalej predmet pôžičky, ide o privatívnu nováciu podľa § 570 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie vznik zmluvy o pôžičke v súdnom konaní dokazoval, vykonal všetky navrhnuté relevantné dôkazy, ktoré vyhodnotil a ustálil z nich skutkový stav (bod 21.), preto záver jeho právneho posúdenia nie je v nesúlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 19. augusta 2020 sp. zn. ÚS 120/2020, na ktorý poukazovala žalovaná.

8. Podľa odvolacieho súdu obrana žalovanej vrátane námietky nesprávneho zistenia skutkového stavu vyznela nepresvedčivo, čo prvostupňový súd precízne a vyčerpávajúco zdôvodnil, správne prisúdil hodnotu dôkazu a jeho dôležitosť pre rozhodnutie. Dohodou strán o prenechaní finančných prostriedkov žalobcu titulom jeho podielu na zisku žalovanej došlo k dohode o pôžičke, čo nie je v rozpore s tým, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená v písomnej forme. Žalovaná nevyvrátila tvrdenie žalobcu o ponechaní peňažných prostriedkov titulom podielu na zisku u žalovanej ako pôžičku a nevysvetlila, prečo u ostatných dvoch spoločníkov v rovnakej situácii túto dohodu nespochybňovala, nepostačoval jej argument, že to nie je predmetom konania. Nedôvodné je tvrdenie žalovanej, že zmluvné strany neuzavreli dohodu o novácii podľa § 570 a § 40 ods. 1 Občianskeho zákonníka (bod 30.), nakoľko v konaní bol preukázaný pôvodný záväzok žalovanej vyplatiť žalobcovi podiel na zisku, ktorý zanikol dohodou o jeho nahradení novým záväzkom zo zmluvy o pôžičke. Dohoda o nahradení pôvodného záväzku novým bola uzatvorená ústne (bod 31.), zmluva o pôžičke nahradzujúca pôvodný záväzok má písomnú formu. Ak žalovaná namietala dohodu o inom plnení, neuzavrela by zmluvu o pôžičke, pričom jej vôľa smerujúca k uzavretiu dohody o privatívnej novácii vyplýva z existencie zmluvy o pôžičke, nemusela mať písomnú formu, nakoľko ani pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma.

9. Odvolací súd neprisvedčil ani odvolacím námietkam žalovanej o nesprávnom právnom posúdení veci a porušení jej práva na spravodlivý proces nevyporiadaním sa s dôkazmi náležitým spôsobom a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil a správne aplikoval ustanovenie § 657 Občianskeho zákonníka, rozsudok zodpovedá požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia s uvedením skutkového stavu a výsledkov dokazovania. Vzhľadom na správnosť záverov o priznaní uplatnenej pôžičky odvolací súd nepovažoval za potrebné zaoberať sa námietkami žalobcu o nesprávnych záveroch o priznaní nároku z iného dôvodu a jeho premlčania z dôvodu nadbytočnosti a nehospodárnosti aj s poukazom na rozhodnutia II. ÚS 251/2004, III. ÚS 209/2004, II. ÚS 200/2009 a pod. O náhrade trov rozhodol podľa § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal úspešnému žalobcovi ich náhradu v plnom rozsahu s dôvetkom, že žalovaná napadla aj výrok o trovách konania, avšak bez uvedenia odvolacieho dôvodu.

Dovolanie

10. Proti rozsudku odvolacieho súdu (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“) podala žalovaná (ďalej len „dovolateľ“, aj „dovolateľka“) dovolanie na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd SR“ alebo „dovolací súd“ alebo „NS SR“) v celom rozsahu z dôvodu, že jej odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP; napadnuté rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP a tiež z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie záviselo

od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

11. Dovolateľka namietala, že odvolací súd aplikoval ustanovenie právneho predpisu (§ 570 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka) týkajúce sa privatívnej novácie, ktorého použitie bolo vo veci rozhodujúce bez toho, aby vyzval strany, aby sa k jeho použitiu vyjadrili a podrobne argumentovali, čím došlo k porušeniu jej práva na spravodlivý proces a k vydaniu prekvapivého rozhodnutia, pričom nepravdivo konštatuje, že súd prvej inštancie ho necitoval, ale aplikoval.

12. Podľa dovolacieho súdu dohoda o nahradení pôvodného záväzku novým bola uzatvorená ústne a písomnú formu má zmluva o pôžičke nahrádzajúca pôvodný záväzok, avšak súd prvej inštancie sa o ústnej dohode o novácii nezmieňuje, len uvádza v bode 42., že malo dôjsť k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, no nevedno, či podľa neho došlo medzi zmluvnými stranami k ústnej dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke alebo jej uzatvorenie mal za preukázané aj bez jej predloženia v písomnej forme.

13. Ďalej dovolateľka vytkla odvolaciemu súdu, že prijal skutkový záver o existencii ústnej dohody o privatívnej novácii, ktorý však nebol prijatý prvostupňovým súdom v rozpore s ustanoveniami § 383 a § 385 CSP a poukázal na nález Ústavného súdu Českej republiky z 12. októbra 2004 sp. zn. IV. ÚS 57/2004. Odvolací súd sa nevysporiadal s jej odvolacími námietkami týkajúcimi sa pôžičky či novácie, jeho rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné, pričom prijaté skutkové závery sú svojvoľné a v tej súvislosti dal do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/204/2011, R 2/2016, tiež uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo 17. januára 2018 sp. zn. I. ÚS/6/2018.

14. Na vznik zmluvy o pôžičke účtovným predefinovaním nároku z podielu na zisku na pôžičku sa vyžaduje dohoda o privatívnej novácii záväzku podľa § 570 Občianskeho zákonníka, právny zástupca žalobcu však na súdnom pojednávaní dňa 4. augusta 2021 jej uzavretie poprel a uviedol, že je nesporné, že záväzok na zaplatenie 69 456,28 eur nezanikol, čím potvrdil neexistenciu dohody o privatívnej novácii. Tvrdenie o tom, či došlo k uzatvoreniu dohody, je tvrdením skutkovým, nie právnym. Odvolací súd prijal záver, že medzi zmluvnými stranami došlo k uzatvoreniu ústnej dohody o novácii záväzku, ktorý však súdom prvej inštancie nebol prijatý, teda prijal nové skutkové závery bez doplnenia alebo zopakovania dokazovania a nariadenia pojednávania (38), čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Uzatvorenie dohody o privatívnej novácii pritom netvrdila žiadna zo strán a žalobca dokonca popieral, súd tak prijal tento záver v rozpore so zásadou materiálnej pravdy a porušil zásadu rovnosti strán (62).

15. Podľa názoru dovolateľky v napadnutom rozhodnutí absentuje (str. 9) odôvodnenie z akého priameho, alebo sledu konkrétnych nepriamych dôkazov vyplýva existencia dohody o novácii ako predpoklad zmluvy o pôžičke. Ak žalobca tvrdí, že zmluva o pôžičke bola uzatvorená písomne, jej obsahom by musela byť aj dohoda o novácii záväzku. Dovolateľka namietala, že záver súdu o uzatvorení ústnej dohody o privatívnej novácii a následne písomnej zmluve o pôžičke odporuje podstate privatívnej novácie. Ak vôľa dovolateľky smerujúca k dohode o privatívnej novácii mala vyplývať z uzatvorenia zmluvy o pôžičke, je otázne, z čoho vyplývala vôľa žalobcu, keď v konaní netvrdil jej existenciu. Naviac prejavy vôle ju uzavrieť, mali byť ústne, nie konkludentné, pričom odvolací súd neuviedol, ktorá fyzická osoba mala za žalovaného (právnickú osobu) tento prejav vôle (uzatvoriť dohodu o novácii) uskutočniť (bod 80.). Súd prvej inštancie v bode 42. rozsudku nevysvetlil, ako konkrétne má z uzatvorenia dohody o podriadenosti dlhu vyplývať predchádzajúce uzatvorenie dohody o pôžičke prenechaním peňažných prostriedkov žalobcom, ktoré mala dovolateľka v držbe, čím malo dôjsť de facto k dohode o podstatných náležitostiach zmluvy o pôžičke, čo v predošlom konštatovaní vylučuje a odporuje si tak v jednom odseku. Podľa dovolateľky sa odvolací súd nevysporiadal s jej argumentáciou o tom, že je vylúčené, aby z uzatvorenia dohody o podriadenosti dlhu vyplývalo predchádzajúce uzatvorenie zmluvy o pôžičke, nakoľko súd prvej inštancie uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by podmienkou banky na poskytnutie úveru bola osobitná dohoda spoločníkov, že nároky na vyplatenie podielov na zisku budú ponechané v spoločnosti žalovaného titulom pôžičky. Konštatovanie dovolacieho súdu, že dohoda o privatívnej novácii nemusela byť uzatvorená písomne, nakoľko pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná

písomná forma, je svojvoľné, keďže pre formu dohody o privatívnej novácii je podstatné, či pôvodný záväzok mal alebo nemal písomnú formu. Odvolací súd sa nevysporiadal s argumentáciou dovolateľa ohľadom (ne)existencie písomnej zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a dovolateľkou a poukázal na údajnú správnosť záverov prvostupňového súdu, s ktorými sa dovolateľka nestotožnila, lebo podľa jej názoru sa nevysporiadal so skutočnosťami spochybňujúcimi dôkazy a tieto v ňom nie sú dostatočne uvedené, tiež nesúhlasí s úvahou prvostupňového súdu o tom, prečo by sa žalobca domáhal zaplatenia sumy titulom pôžičky, ak mal v rovnakom čase pohľadávku titulom podielu na zisku. Podľa dovolateľky sa však žalobca v čase podania žaloby domnieval, že jeho nárok na podiel na zisku je už premlčaný (schválený valným zhromaždením v roku 2009), preto žaloval o vrátenie pôžičky splatnej 31. decembra 2015. Ďalej namietala, že v jej účtovníctve nebol nikdy nárok žalobcu ako pôžička evidovaný.

16. Žalobca v priebehu konania začal tvrdiť, že ak nebola uzatvorená zmluva o pôžičke, má voči žalovanej nárok na vyplatenie podielu na zisku, súd bol povinný rozhodnúť o zmene žaloby podľa § 140 ods. 2 CSP s poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MOBdoV/19/2007 a tiež uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. apríla 2022 sp. zn. 2OBdo/4/2021, podľa ktorého za podstatnú zmenu skutkových okolností tvrdených v žalobe je potrebné považovať také doplnenia či upresnenia, ktoré môžu mať dopad na právny inštitút premlčania žalovaného nároku. Pre nárok na zaplatenie podielu na zisku sa vzťahuje iná premlčacia doba ako pre nárok na vrátenie pôžičky, preto predstavuje nerozhodnutie o zmene žaloby a rozhodnutie súdu o nároku, ktorý nebol predmetom žaloby prekročenie žalobného návrhu podľa § 216 CSP (obdobne rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 31. júla 2003 sp. zn. 25Cdo/1934/2001).

17. Dovolateľka nesúhlasí s právnym posúdením ním vznesenej námietky premlčania, s ktorou sa súd prvej inštancie nestotožnil a otázka premlčania nebola vôbec predmetom dokazovania, zároveň vyslovila, že nárok na vyplatenie podielu na zisku je oprávnený, pričom jej nedal možnosť sa k takémuto posúdeniu vyjadriť. Súd preto procesne postupoval nesprávne a porušil jeho právo na spravodlivý proces.

18. Dovolateľka zároveň namietala nesprávne právne posúdenie a formulovala právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to otázku povinnosti súdu rozhodnúť o zmene žaloby v prípade, ak žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak činí na základe nových a iných skutkových tvrdení než tých, ktoré uviedol v žalobe, pričom zastáva názor, že súd je povinný rozhodnúť o zmene žaloby podľa § 140 ods. 2 a § 142 ods. 1 CSP a od riešenia tejto otázky záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MOBdoV/19/2007 a sp. zn. 2OBdo/4/2021, od ktorej sa odvolací súd odklonil.

19. Ďalej dovolateľka sformulovala právne otázky, ktoré neboli vyriešené v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu, a to otázka potreby písomnej formy dohody o privatívnej novácii záväzku podľa § 570 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak sa touto dohodou nahrádza záväzok spočívajúci v práve na podiel na zisku spoločníka v spoločnosti s ručením obmedzeným. Odvolací súd nesprávne uviedol, že pre zmluvu o pôžičke nie je predpísaná písomná forma, preto ani dohoda o privatívnej novácii nemusela byť písomná, avšak ňou sa mal nahradiť záväzok spočívajúci v práve na zisk (nie k nahradeniu zmluvy o pôžičke), ktorý vzniká prístupím spoločníka k spoločenskej zmluve podľa § 57 Obchodného zákonníka a musí mať obligatórne písomnú formu.

20. Ďalšou v praxi dovolacieho súdu dosiaľ nevyriešenou otázkou je, či v prípade uzatvorenia písomnej zmluvy o pôžičke, podľa ktorej je spôsob poskytnutia pôžičky ten, že peniaze si ponecháva dlžník u seba z iného právneho titulu (v súdnej veci iným titulom je podiel zo zisku), musí byť dohoda o privatívnej novácii súčasťou zmluvy o pôžičke ako predpoklad jej vzniku. Odvolací súd vec nesprávne právne posúdil, keď uviedol, že dohoda o privatívnej novácii záväzku bola medzi stranami uzatvorená ústne a následne došlo k písomnému uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, podľa dovolateľa je však takýto spôsob uzatvorenia zmluvy o pôžičke prenechaním prostriedkov u dlžníka z iného právneho dôvodu ako podiel na zisku právne nemožný.

21. Dovolateľka navrhla, aby dovolací súd jej dovolaniu vyhovel a napadnutý rozsudok odvolacieho súdu

zmenil tak, že žalobu zamietá v celom rozsahu a priznal mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, alternatívne zrušil napadnutý rozsudok odvolacieho súdu ako aj súdu prvej inštancie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

22. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je pravdivé tvrdenie dovolateľky o tom, že odvolací súd pri rozhodovaní aplikoval ustanovenie, ktoré pri dovtedajšom rozhodovaní nebolo použité a neumožnil stranám vyjadriť sa k nemu, pretože odvolací súd ustanovenie § 570 ods. 2 Občianskeho zákonníka uviedol v odôvodnení na základe vyjadrenia dovolateľky v odvolacom konaní, teda de facto namieta, že odvolací súd použil ustanovenie, ktoré mal podľa neho použiť, preto nedošlo k vydaniu prekvapivého rozhodnutia. Navyše dovolateľka svoje tvrdenia o privatívnej novácii nepoužila v konaní včas. Žalobca v konaní tvrdil, že došlo k písomnému započítaniu nároku na podiel na zisku s pôžičkou, pričom je nepodstatné, či toto započítanie súd posúdil ako dohodu o privatívnej novácii alebo ako započítanie či iný spôsob predefinovania podielu na zisku na pôžičku, ale skutočnosť, že dovolateľovi bola poskytnutá pôžička, rovnako ako ďalším spoločníkmi vo výške nezaplateného podielu na zisku, ktorú dovolateľka nevrátila. Podľa žalobcu sa s odvolacími námietkami dovolateľky, najmä s argumentom o privatívnej novácii riadne vysporiadal už súd prvej inštancie, ktorý dospel k záveru, že zmluva o pôžičke bola platne uzatvorená v písomnej forme a pôžička bola dovolateľke poskytnutá, ale pre prípad, ak by tomu tak nebolo, nič by to nemenilo na výsledku sporu, nakoľko žalobca mal voči dovolateľke nárok na zaplatenie dlžnej sumy z titulu podielu na zisku, ktorý nebol premŕčaný. Nesúhlasí s námietkou dovolateľky, že v dôsledku tvrdenia žalobcu o tom, že ak nebola uzatvorená zmluva o pôžičke, má voči dovolateľke nárok na podiel na zisku, je takou podstatnou zmenou rozhodujúcich skutočností, že súd mal rozhodnúť o zmene žaloby. Žalobca nikdy nemenil svoje skutkové zistenia a od začiatku tvrdil, že poskytol dovolateľovi pôžičku, pričom v rámci substancovania sporu na pojednávaní dňa 3. októbra 2018 uviedol, že pôžička vznikla započítaním podielu na zisku, čo nie je podstatná zmena rozhodujúcich skutočností a zmena žaloby, ide o jeden a ten istý nepremŕčaný nárok. Súd svoje závery skutkovo založil na tom, že prišlo k uzatvoreniu zmluvy o pôžičke, nie k nároku na podiel na zisku. Preto navrhol, aby odvolací súd dovolanie zamietol a priznal mu nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

23. Dovolateľka v duplike uviedla, že žalobca nespochybnil opodstatnenosť podaného dovolania a nereagoval na väčšinu dovolacích námietok. Žalobca tvrdí, že pre výsledok sporu nie je podstatné, či započítanie súd posúdil ako dohodu o privatívnej novácii alebo ako započítanie či iný spôsob predefinovania podielu na zisku ako pôžičku, čím potvrdil správnosť jeho argumentácie o tom, že odvolací súd aplikoval ustanovenia § 570 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka nepoužité súdom prvej inštancie bez toho, aby dal stranám možnosť sa k nemu vyjadriť. Tvrdenie žalobcu o tom, že dovolateľka v odvolacom konaní považovala za potrebné použiť ustanovenie o privatívnej novácii, nie je pravdivé, nakoľko dovolateľka iba poukázala na skutočnosť, že pohľadávka žalobcu z podielu na zisku sa mohla transformovať na pôžičku iba písomne uzatvorenou dohodou o privatívnej novácii. Nesúhlasí s tvrdením žalobcu, že s odvolacími námietkami dovolateľky sa vysporiadal už súd prvej inštancie, ani s jeho názorom, že námietky týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia sú námietkami proti skutkovým záverom súdu a nie porušením práva na spravodlivý proces. Žalobca na námietku dovolateľky, že súd nerozhodol o zmene žaloby, tvrdil, že v konaní nemenil svoje tvrdenia o poskytnutí pôžičky, avšak na pojednávaní dňa 3. októbra 2018 uviedol, že pôžička vznikla započítaním podielu na zisku, pričom v žalobe nebola zmienka o podiele na zisku, zápočte a pod. Na podstatné námietky dovolateľky ohľadom rozdielneho skutkového záveru odvolacieho súdu o ústnej dohode o privatívnej novácii, o uzatvorení zmluvy o pôžičke žalobca nereagoval, pokiaľ ide o dovolacie dôvody podľa § 421 ods. 1 CSP a nastolené právne otázky len konštatoval, že tieto dovolacie dôvody neboli právnym základom pre rozhodnutia súdov. Preto dovolateľka zotrvala na podanom dovolaní.

Posúdenie veci dovolacím súdom

24. Najvyšší súd SR ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo vydané napadnuté rozhodnutie (§ 424 CSP), za splnenia tiež podmienok zastúpenia takejto strany a spísania jej dovolania v súlade so zákonom (§ 429

ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovanej je procesne prípustné.

25. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

26. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

27. V danom prípade z dovolania žalovanej vyplýva, že napáda rozsudok odvolacieho súdu v celom jeho rozsahu na základe § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

28. V zmysle § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

30. Ustanovenie § 420 písm. f) CSP zakladá prípustnosť a zároveň dôvodnosť dovolania v tých prípadoch, v ktorých miera porušenia procesných práv strany nadobudla intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zákonnému, ale aj ústavnému procesnoprávnemu rámcu, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavne zaručených procesných práv spojených s uplatnením súdnej ochrany. Ide napríklad o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom odvolacom návrhu spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

31. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

32. Podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu.

33. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP má osobitný význam vzájomný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou dovolacieho súdu“. Pre právnú otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“ (R 83/2018).

34. Ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vytváraná najvyššími súdnymi autoritami a vyjadrujú ju predovšetkým rozhodnutia a stanoviská Najvyššieho súdu SR, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Rozhodovanie v súlade s ustálenou súdnou praxou je naplnením spravodlivého procesu, princíp rovnosti, právnej istoty a legitímneho očakávania strán (čl. 2 ods. 1 a 2 a čl. 3 Základných princípov CSP). Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach Najvyššieho súdu SR, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané nepublikované rozhodnutia Najvyššieho súdu SR názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/158/2017, 4Cdo/95/2017, 5Cdo/87/2017, 6Cdo/21/2017 a 6Cdo/129/2017).

35. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986 (R 71/2018).

36. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine či iného predpisu hmotného práva), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Predmetná otázka musí byť zároveň procesnou stranou nastolená v dovolaní. Právne otázky dovolateľa v dovolaní nenastolené a nepomenované nemajú z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia relevanciu.

37. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 420 písm. f) CSP dovolateľka namieta, že v priebehu konania došlo zo strany žalobcu k podstatnej zmene skutkových okolností tvrdených v žalobe, čo bolo potrebné považovať za také doplnenia či upresnenia, ktoré mali dopad na rozhodnutie v merite a na použitie právneho inštitútu premĺčania žalovaného nároku. Pre nárok na zaplatenie podielu na zisku sa vzťahuje iná premĺčacia doba ako pre nárok na vrátenie pôžičky, preto nerozhodnutie o zmene žaloby a rozhodnutie súdu o nároku, ktorý nebol predmetom žaloby je potrebné považovať za prekročenie žalobného návrhu podľa § 216 CSP.

38. Podľa § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu.

39. Podľa § 143 ods. 2 CSP súd nepripustí zmenu žaloby ani vtedy, ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne alebo kauzálny príslušný iný súd.

40. Z obsahu žaloby (l. č. 1 - 3) vyplýva, že žalobca si uplatnil nárok na zaplatenie pôžičky na základe písomnej zmluvy o pôžičke, ktorú pripojil k žalobe síce v písomnej forme, ale nepodpísanú veriteľom ani dlžníkom (l. č. 4 - 5). Na základe výzvy súdu prvej inštancie (l. č. 13) zo 16. marca 2016, oznámil advokát žalobcu súdu dňa 1. apríla 2016 (l. č. 14), že zmluva o pôžičke sa riadi Občianskym zákonníkom; aj keď žalobca bol konateľom a spoločníkom žalovaného, ide o výlučný občianskoprávny vzťah. Dovolací súd konštatuje, že žiadne ďalšie podstatné skutočnosti tak, ako sú opísané v rozsudku

súdu prvej inštancie a následne v odvolacom konaní, žaloba neobsahuje. Nie je sporné, že napr. z bodu 43. odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, „...že aj v prípade, ak by žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne uzavretia zmluvy o pôžičke, či už písomnej alebo ústnej, v konaní nebolo sporné, že žalobcovi vznikol nárok na zaplatenie podielu na zisku presne v žalovanej výške, ktorý žalovaný žalobcovi nezaplatil, a aj v takomto prípade by bolo potrebné žalobe vyhovieť.“ Uvedený záver súdu smeruje k tomu, že ide o obchodný spor bývalého spoločníka obchodnej spoločnosti s obchodnou spoločnosťou.

41. Podľa názoru dovolacieho súdu v tomto spore sa javí, že mohlo dôjsť k prekročeniu žalobného návrhu, pretože tu bolo síce priznané plnenie (požadovaná suma) uvedené v petite žaloby, ale na základe iných skutočností a aj právneho dôvodu ako je opísaný v žalobe. Prišlo pravdepodobne i k zmene právnej kvalifikácie, pretože žalobca ako bývalý spoločník obchodnej spoločnosti (žalovanej) nárok uplatnený v žalobe modifikoval, až počas súdneho konania, a to ako nevyplatený nárok na podiel zo zisku žalovanej obchodnej spoločnosti. Súdny spor de facto namiesto sporu civilného (o zaplatenie pôžičky), je sporom medzi bývalým spoločníkom obchodnej spoločnosti a obchodnou spoločnosťou, a teda sporom v obchodnej veci, vychádzajúcim z úpravy právnych vzťahov obsiahnutých v Obchodnom zákonníku. Na súdne konanie by mal byť namiesto civilného súdu príslušný iný, a to kauzálny príslušný súd.

42. Absencia rozhodnutia o zmene žaloby na jednej strane a na strane druhej rozhodnutie súdu o nároku na základe skutočností, ktoré neboli uvedené v samotnej žalobe je potrebné považovať za prekročenie žalobného návrhu podľa § 216 CSP. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu skonštatoval, že nikdy nemenil svoje skutkové zistenia a od začiatku tvrdil, že poskytol dovoľateľke pôžičku, avšak ako sám uviedol „v rámci substancovania sporu“ na pojednávaní dňa 3. októbra 2018, že pôžička vznikla započítaním podielu na zisku.

43. Za tejto situácie možno prisvedčiť dovoľateľke, že pre nárok na zaplatenie podielu na zisku sa aplikuje iná zákonná úprava premlčacej doby než je uvedená v Občianskom zákonníku, ako už konštatoval i súd prvej inštancie v bode 43. odôvodnenia rozsudku.

44. Zároveň dovolací súd konštatuje, že tu došlo i k namietanému odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1MOBdoV/19/2007 a sp. zn. 2Obdo/4/2021 [dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP]. Civilný sporový poriadok za zmenu žaloby považuje aj podstatnú zmenu alebo doplnenie rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe, ktorej explicitná úprava v predošlom procesnom kódexe Občianskom súdnom poriadku absentovala. Tento legislatívny posun sa odvíjal od súdnej praxe, ktorá ustálila, že za zmenu žaloby treba považovať aj procesný úkon, ktorým žalobca, hoci požaduje rovnaké plnenie, tak následne činí na základe iných skutkových okolností než tých, ktoré uviedol v žalobe. Na rozdiel od kvalitatívnej alebo kvantitatívnej zmeny žaloby, podstatnou zmenou alebo doplnením rozhodujúcich skutočností, nedochádza k zmene žalobného petitu. Preto vyhodnotenie zásahu, doplnenia, upresnenia žalovaného nároku alebo skutočností uplatnených žalobcom v podanej žalobe podlieha hodnotiacemu úsudku konajúceho súdu, ktorý sa odvíja od žalobcom predloženého skutkového základu. Je však možné konštatovať, že za podstatnú zmenu skutkových okolností tvrdených v žalobe je potrebné považovať také doplnenia a upresnenia, ktoré môžu mať dopad na právny inštitút premlčania žalovaného nároku. Totiž bez konkretizácie začiatku a konca premlčacej doby uplatneného nároku, je akékoľvek následné právne posúdenie konajúcim súdom minimálne predčasné, nereflektujúce prejednávany spor a v ňom uplatnený žalobný nárok.

45. Len v prípade, ak by boli splnené i zákonné podmienky na iný postup ako je uvedený v § 143 ods. 2 CSP, t. j. ak by prišlo, napr. k zmene žaloby do 1. júla 2016 (t. j. pred dňom nadobudnutia účinnosti CSP) atď., sa bude potrebné znovu zaoberať splnením podmienok upravených v § 570 a nasl. Občianskeho zákonníka o privatívnej novácii v spojení s príslušnými ustanoveniami Obchodného zákonníka, spoločenskej zmluvy žalovanej o podmienkach vyplatenia podielu na zisku spoločníkom, z ktorých je možné ustáliť i potrebnú formu dohody o privatívnej novácii, keďže najprv v tomto spore musí byť zistené a preukázané, že existuje rozhodnutie príslušného orgánu žalovanej spoločnosti o

vyplatení podielu na zisku žalobcovi ako spoločníkovi (či ide o rozhodnutie valného zhromaždenia žalovanej z 20. októbra 2009 a čo obsahuje), následne je potrebné preveriť existenciu a splatnosť záväzku žalovanej vyplatiť žalobcovi podiel na zisku v obchodnej spoločnosti, ktorý mala podľa tvrdení žalobcu zrejme nahradiť predmetná zmluva o pôžičke.

46. Dovolacím súdom konštatovaná procesná vada zmätočnosti uvedená v ustanovení § 420 písm. f) CSP v spojení s dôvodnosťou dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP zakladá prípustnosť dovolania; zároveň je však tiež dôvodom, so zreteľom, na ktorý musí dovolací súd napadnuté rozhodnutie bez ďalšieho zrušiť.

47. Úlohou odvolacieho súdu bude v ďalšom konaní uvedené rozpory odstrániť, len v prípade, že žalobca uplatňuje nárok na zaplatenie žalovanej sumy na základe iných skutočností ako sú opísané v žalobe a zároveň aj titulom inej právnej kvalifikácie, bude nevyhnutné zvážiť ďalší postup a rozhodnúť o zmene žaloby (§ 140 ods. 1, 2 CSP v spojení s § 143 ods. 2 CSP).

48. Ak je dovolanie dôvodné, dovolací súd napadnuté rozhodnutie zruší (§ 449 ods. 1 CSP), a ak dovolací súd zruší napadnuté rozhodnutie, môže podľa povahy veci vrátiť vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, zastaviť konanie, prípadne postúpiť vec orgánu, do ktorého právomoci patrí (§ 450 CSP). Najvyšší súd SR v súlade s týmito ustanoveniami preto zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, majúci za to, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná (§ 449 ods. 2 CSP a contrario).

49. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

50. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

51. Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu SR pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.